laulab konnasugu.
Kostab kaugele
meie kroka, kroka,
puhu sina sekka.“

Õhust laskus vanaema käskjalg alla, suur valgetiivuline liblikas kuldrõngastega tiibadel. Liblika kohalejõudmine tõi teate vanaema liginemisest pulmamajja. Ei kestnud kaua, kui ilm mingist lendlevast parvest hämaraks muutus. Ülevalt liugles suur rida valgeid liblikaid lendavate jaanimardikate saatel. Ainult jaanimardikate poisid omasid tiibu ja võisid kaugele kaasa lennata, kuna tiivutud jaanineitsid kodu ja templi hoidjateks jäid. Liblikad laskusid lumehelvetena liueldes ja ümber seene tiireldes alla. Suurema liblika turjalt ronis alla vanaema. Kohe võidi alata laulatusega.

Vanaema asus suure seene alla. Valgete õielehtedega oli kaetud seenealune nagu valge vaibaga. Vanaema selja taha kogunesid jaanimardikad. Valgetiivulised liblikad asusid vanaemast paremale ja vasemale poole. Seenealune jäeti pruutpaari jaoks. Seal tuligi väike Anle suure ja tugevakasvulise doktor Krookusega. Vanaema küsis pruutpaarilt ainult ühe küsimuse:

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 78